

a pravidlu § 914 obč. zák. Pokud dovolatel brojí proti právním závěrům odvolacího soudu, že se poukaz na výnos čís. 13.182/1919 netýká jen výše diet, nýbrž i nároku na ně, — že při výkladu služební smlouvy ohledně diet nezáleží na tom, jak na tuto otázku pohlíželo zemské vojenské velitelství v Užhorodě, že jest nerozhodné, nabízelo-li toto zemské vojenské velitelství výnosem ze dne 29. prosince 1920, čís. 29.722 uchažečům 1700 Kč měsíčně, a že smluvní ustanovení o výplatě diet jen až do odvolání nebylo změněno pozdějšími výnosy ministerstva národní obrany, jimiž byly po zastavení diet jednotlivým zaměstnancům diety »až na další« po případě »až do definitivní úpravy« ponechány, — nejsou jeho vývody s to, by vyvrátily důvody v té příčině odvolacím soudem uvedené, s nimiž dovolací soud souhlasí, poněvadž se srovnávají se zjištěným skutkovým stavem a vyhovují zásadám logického myšlení i zákonu. Bezvýznamnou jest dovolatelova námitka, že služební smlouvu stylisovala vojenská správa a že tedy jde na její vrub, byla-li smlouva nejasná, neboť o nejasnosti služební smlouvy nemůže býti řeč, jak případně vyložil již odvolací soud. Rovněž nemají rozhodný význam dovolatelovy vývody o tom, že přemístěním žalobce z Užhorodu do Košic nebyla změněna jeho služební smlouva a že tím nemohla nastati změna v jeho požitcích, ježto k zamítnutí žalobního nároku postačí, že nárok na diety byl mu přikázán jen až do odvolání a že státní správa zastavila mu výplatu diet, používši svého smluvního oprávnění k tomu.

Čís. 9853.

Formy notářského spisu podle § 101 (2) směn. zákona se nevyžaduje pro osoby jen slabozraké.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1930, Rv I 576/30.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítla žalovaná příjemka, že, ač jest slepou, nebyla zachována forma notářského spisu. Procesní soud první stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti, zjistiv, že žalovaná není slepou, nýbrž jen slabozrakou. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatelka připouští, že § 101 (2) směn. zák. vyžaduje jen pro slepce k platnosti směnečného prohlášení formu notářského spisu, a že ji znalec neprohlásil za slepou. Míni však, že přes to její podpis na směnce není platný proto, že její slabozrakost jest zcela neobyčejná, ježto nemůže psané přečísti, a proto, že zákon ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák., chtěl osobám, jež nemají přirozené způsobilosti tělesné, poskytnouti zvláštní ochranu, která odpadá jen tam, kde jest jisto, že

přes takovou tělesnou vadu mohou právně podstatné okolnosti a jejich význam spolehlivě býti chápány, čehož prý u dovolatelky nebylo. Nehledíc k tomu, že ustanovení řečeného zákona neplatí pro směnečná prohlášení, nelze vývodům dovolatelčiným přisvědčiti. § 101 sm. zák. žádá formu notářského spisu jen pro směnečná prohlášení slepců a nelze tohoto výmínečného ustanovení používat i pro slabozraké vůbec. Znalec označil dovolatelku za slepou v obvyklém slova smyslu, t. j. takovou, jež jest zbavena užívání zrakového smyslu, ba ani za slepou pro praktický život, t. j. za tak slabozrakou, že by se nemohla volně pohybovat a se světlem, jež jí zbylo, v obyčejném životě vyjít. Proto nelze pokládati dovolatelku za slepou ve smyslu zákona, vykládá-li se smysl jeho slov tak, jak mu všeobecně sluší rozuměti (§ 6 obč. zák.). Nelze ani říci, že žalovaná je tak slabozraká a proto tak tělesně nedostatečná, že nechápala, co podpisuje, jak to chce vylíčiti v dovolání.

Čís. 9854.

Jazyková otázka.

Cizozemcům nepřísluší výsady jazykových menšin. Lhostejno, že cizozemci bylo dohlédacími správními úřady v jiných právních věcech přiznáno menšinové jazykové právo.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1930, Co I 8/30.)

Nejvyšší soud odmítl odvolání žalující firmy v syndikátním sporu.

Důvody:

Jak nesporno, jest žalující firma říšskoněmeckou firmou. Přes to podala odvolací spis svým právním zástupcem v jazyku německém. Jde o otázku, zda jí přísluší menšinové právo jazykové po rozumu § 2 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 122 sb. z. a n. a čl. 14 až 17, po případě čl. 36 vládního nařízení ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n. Na tuto otázku jest odpověděti záporně. Pokud jde o zásadní otázku, zda přísluší menšinová práva jazyková cizozemcům ve stejné míře jako tuzemcům, nemají ani jazykový zákon ani jazykové nařízení výslovného předpisu. Nejvyšší soud dospěl výkladem jazykového zákona, jeho genese i cíle k přesvědčení, že cizozemcům nepřísluší výsady jazykových menšin a vyslovil v plenárním (správně plenisimárním) usnesení ze dne 20. května 1920, čís. pres. 465/20 zásadu, že jazykem, v němž nejvyšší soud úřaduje, jest zásadně jazyk československý jakožto jazyk státní a že se jen výjimečně připouští vedle státního jazyka také jazyk jiný, jestliže a) pro věc, o niž jde, vzešel (jest zmístněn) důvod místní příslušnosti prvé stolice v soudním okrese Československé republiky, v němž podle posledního soupisu lidu obývá alespoň dvacet procent československých státních občanů téhož jiného jazyka; b) sú-